

Kolega, kolegyňa, prijmi prosím toto symbolické vyjadrenie solidarity od pracujúcich a študentov, členov Priamej akcie – slovenskej sekcie odborárskej konfederácie Medzinárodnej asociácie pracujúcich!

Aj dnes, po ikstý krát, zažiješ plamenné prejavy odborových predákov, ktorí zas a znova skonštatujú zľú situáciu, pohrozia päťami a budú dúfať, že čoskoro zasadnú za rokovací stôl, aby v „tvrdých rokovaniach vybojovali“ akési zlepšenia. Nie, nechceme sa ti vysmievať, práve naopak, týmto letáčikom chceme vyjadriť, že tvoje túžby žiť pokojnejší a spokojnejší život sú oprávnené.

Ak sa ale tieto túžby majú premeniť na realitu, je nutné zaujať kritický pohľad na stav súčasného odborového hnutia u nás, ktoré sa opiera skôr o veľké osobnosti, ich ešte väčšie slová a najviac – o čo najmenej reálnych priamych akcií na poli bipartity.

Pred dvomi rokmi ukázali železničiari, že veci sa dajú robiť aj inak. Minulý rok ukázali zamestnanci SCP Ružomberok, že v snahe niečo zmeniť sa nedá spoliehať na odborových byrokratov, ale jedine na vlastné sily a vlastné organizovanie sa. Možno nevyhrali úplne, ale aspoň dôstojne bojovali a poslali celému Slovensku, starým i mladým, veľký odkaz – nie všetci zaspali a nie všetci sú zmierení so svojim bremenom. Čo urobila KOZ v podobných bojoch? Poslala podporný list a niekedy ani to. A dnes sa snaží degradovať historický význam odborov na voličskú základňu jednej strany. Toto je vizitka nezávislých a bojovných odborárov? Toto je tá sila, ktorá môže niečo zlepšiť?

nie je symbol pokoja a odpočinku

1. MÁJ

je symbol ráznej obrany

V neposlednom rade sa však treba pýtať aj inú otázku: „Kde som bol ja, kde boli moji kolegovia a kolegyne v týchto ťažkých chvíľach?“ Odpoveď je možno smutná, no nie je nič horšie ako utápať sa v zúfalstve. Pozrime sa na odborárov napríklad vo Francúzsku, Taliansku, či Španielsku. Čo deň, to štrajk. S nikým sa nemaznajú. Prečo sa neinšpirovať od nich? Sme v dobe internetu, tak keď predákov nezaujímame, ako viesť takéto boje, zistíme si to sami! Alebo sa spojíme s ľuďmi, ktorí majú takéto poznatky či kontakty. Je veľa spôsobov. Len si to vyžaduje vlastnú iniciatívu, vlastnú aktivitu a oprášenie toho, čo je nám prirodzené ako ľuďom – tvorivosť.

Údajne má byť tohtoročná jeseň horúca. Údajne... Bude to ďalší jednodinový „generálny“ štrajk? Budú to ničneriešiace demonštrácie so stále nižšou účasťou odborárov? Dost' možné. Ale možná je aj iná vec – urob z tejto jesene priestor pre vyskúšanie si pestrého a mnohotvárneho protestu a boja. Ty určí ako bude vyzeráť, ty ho maj pod kontrolou, ty sa nenechaj zradiť a ukecať. Spoločne s ľuďmi ako ty!

Sme tu, aby sme ťa podporili. Lebo máme za to, že organizovaným i neorganizovaným pracujúcim patria všetky plody ich práce a dôstojnosť, o ktorú prichádzajú.

Pokým nebudeme rozhodovať my sami, nikdy to nebude náš život

* Ak nebudeme bojovať, nikdy nevyhráme

V roku 1886 sa americkí pracujúci rozhodli, že priamou akciou si zoberú to, čo im patrí, bez ohľadu na to akokoľvek nereálne to mohlo vyzeráť. V dobe masívneho rozvoja kapitalizmu odmietli drieť 10-16 hodín denne a 1. mája vyšli do série štrajkov za 8-hodinový pracovný deň. Došlo k brutálnym zásahom štátu a popravám nevinných anarchistických odborárskych predákov. A hoci tu dnes máme 8-hodinový pracovný deň, sme po vyše storočí nejak ďalej? Čo tu budú mať generácie po nás? Aký príklad im dávame našimi činmi a čo pre nich vybojuvujeme? Robíme z odborov diskusný politický klub alebo miesto premeny spoločnosti na niečo, čo bude viac vyhovovať našich predstavám? Dnes nebojujeme a neučíme seba, ani iných, ako bojovať. Dnes nič nevyhrávame a neučíme sa ako vyhrávať. O lepšom živote sa však nedočítame v Novom čase a nepovedia nám o ňom ani na Markíze. Lepší život si môžeme vytvoriť jedine spoločnou aktivitou s našimi priateľmi, rodinami, susedmi, kolegami a kolegyňami tu a na celom svete.

Politici a šéfovia krok po kroku rozkladajú našu solidaritu a ničia odbory ako také. My im v tom vlastnou nečinnosťou len pomáhame. Zájdu tak ďaleko, ako ich my necháme zísť.

Kedy sa teda konečne dostaneme aspoň do roku 1886 a začneme žiadať nereálne?

*** Solidarita a rozhodovanie bez hierarchie a vodcov môžu poraziť umelé spory medzi nami**

Každý boj so zamestnávateľmi a politikmi si vyžaduje solidaritu a priamu demokraciu. Vyžaduje si ich aj každé úsilie o dôstojnosť a rovnoprávnosť. Či dnešné odbory sú alebo dokážu byť budované na týchto princípoch, na to si musí odpovedať každý sám. Faktom zostáva, že princípy priamej demokracie zdola a solidarity môžu začať vytvárať lepšiu spoločnosť vnútri dnešnej spoločnosti. Už tu a teraz.

Priama akcia – MAP Slovensko, 28. apríla 2005

Napiš nám, ak máš záujem vedieť viac a získať naše noviny „Podaj ďalej“ či iné tlačene a CD materiály venované hlbšiemu pohľadu na odbory, organizovanie sa či sociálne hnutia bez šéfov, politikov a byrokratov...

Kontakt: Priama akcia, PO Box 16, 840 08 Bratislava 48; email: pa_ba@safe-mail.net alebo pa_vychod@yahoo.com

O problémoch musí rozhodovať členská základňa

Zvolanie zhromaždenia zamestnancov - Je základom pre diskusiu, spísanie požiadaviek, spoločné rozhodovanie. „My sami o sebe“, nie „o nás bez nás“.

Vytvorenie koordináčneho orgánu - Zvoľte delegátov, ktorí budú plniť úlohu hovorcov a koordinátorov. Ich moc nesmie byť výkonná, nesmú jednať vo svojom mene, iba v mene zhromaždenia, ktoré ich vybralo. Zaisť sa tak kontrola zo strany zamestnancov a obmedzí sa až eliminuje možnosť zrad. Toto je priama demokracia.

Koordinácia aktivít - Mysli na kolegov a kolegyne z iných profesií, na študentov, nezamestnaných či dôchodcov... Získajte ich podporu - v ich solidárnych akciách je sila!

Udržanie nepretržitej propagácie - Plagáty, letáky, noviny či internet využij na neustále informovanie ľudí mimo pracoviska. Alebo sa chceš spoliehať na masmédiu?

Konaj lokálne, myslí globálne - Toto známe heslo ekologov je viac než výstižné pre každú odborársku činnosť. Naše boje sú len malou časťou reakcií na systém, ktorý nás núti brániť sa. Kapitalizmus a zastupiteľská demokracia nedokážu naplniť túžby po dôstojnom živote. A predsa sú rozšírené po celom svete. Preto, zatiaľ čo bojujeme proti lokálnej nespravodlivosti, uveďme si, že je to len časť širšieho problému.

Kolega, kolegyňa, prijmi prosím toto symbolické vyjadrenie solidarity od pracujúcich a študentov, členov Priamej akcie – slovenskej sekcie odborárskej konfederácie Medzinárodnej asociácie pracujúcich!

Aj dnes, po ikstý krát, zažiješ plamenné prejavy odborových predákov, ktorí zas a znova skonštatujú zlú situáciu, pohrozia päťami a budú dúfať, že čoskoro zasadnú za rokovací stôl, aby v „tvrdých rokovaniach vybojovali“ akési zlepšenia. Nie, nechceme sa ti vysmievať, práve naopak, týmto letáčikom chceme vyjadriť, že tvoje túžby žiť pokojnejší a spokojnejší život sú oprávnené.

Ak sa ale tieto túžby majú premeniť na realitu, je nutné zaujať kritický pohľad na stav súčasného odborového hnutia u nás, ktoré sa opiera skôr o veľké osobnosti, ich ešte väčšie slová a najviac – o čo najmenej reálnych priamych akcií na poli bipartity.

Pred dvomi rokmi ukázali železničiari, že veci sa dajú robiť aj inak. Minulý rok ukázali zamestnanci SCP Ružomberok, že v snahe niečo zmeniť sa nedá spoliehať na odborových byrokratov, ale jedine na vlastné sily a vlastné organizovanie sa. Možno nevyhrali úplne, ale aspoň dôstojne bojovali a poslali celému Slovensku, starým i mladým, veľký odkaz – nie všetci zaspali a nie všetci sú zmierení so svojim bremenom. Čo urobila KOZ v podobných bojoch? Poslala podporný list a niekedy ani to. A dnes sa snaží degradovať historický význam odborov na voličskú základňu jednej strany. Toto je vizitka nezávislých a bojovných odborárov? Toto je tá sila, ktorá môže niečo zlepšiť?

nie je symbol pokoja a odpočinku

1. MÁJ

je symbol ráznej obrany

V neposlednom rade sa však treba pýtať aj inú otázku: „Kde som bol ja, kde boli moji kolegovia a kolegyne v týchto ťažkých chvíľach?“ Odpoveď je možno smutná, no nie je nič horšie ako utápať sa v zúfalstve. Pozrime sa na odborárov napríklad vo Francúzsku, Taliansku, či Španielsku. Čo deň, to štrajk. S nikým sa nemaznajú. Prečo sa neinšpirovať od nich? Sme v dobe internetu, tak keď predákov nezaujímajú, ako viesť takéto boje, zistíme si to sami! Alebo sa spojme s ľuďmi, ktorí majú takéto poznatky či kontakty. Je veľa spôsobov. Len si to vyžaduje vlastnú iniciatívu, vlastnú aktivitu a oprášenie toho, čo je nám prirodzené ako ľuďom – tvorivosť.

Údajne má byť tohtoročná jeseň horúca. Údajne... Bude to ďalší jednodinový „generálny“ štrajk? Budú to ničneriešiace demonštrácie so stále nižšou účasťou odborárov? Dost' možné. Ale možná je aj iná vec – urob z tejto jesene priestor pre vyskúšanie si pestrého a mnohotvárneho protestu a boja. Ty určí ako bude vyzeráť, ty ho maj pod kontrolou, ty sa nenechaj zradiť a ukecať. Spoločne s ľuďmi ako ty!

Sme tu, aby sme ťa podporili. Lebo máme za to, že organizovaným i neorganizovaným pracujúcim patria všetky plody ich práce a dôstojnosť, o ktorú prichádzajú.

Pokým nebudeme rozhodovať my sami, nikdy to nebude náš život

* Ak nebudeme bojovať, nikdy nevyhráme

V roku 1886 sa americkí pracujúci rozhodli, že priamou akciou si zoberú to, čo im patrí, bez ohľadu na to akokoľvek nereálne to mohlo vyzeráť. V dobe masívneho rozvoja kapitalizmu odmietli drieť 10-16 hodín denne a 1. mája vyšli do série štrajkov za 8-hodinový pracovný deň. Došlo k brutálnym zásahom štátu a popravám nevinných anarchistických odborárskych predákov. A hoci tu dnes máme 8-hodinový pracovný deň, sme po vyše storočí nejak ďalej? Čo tu budú mať generácie po nás? Aký príklad im dávame našimi činmi a čo pre nich vybojuvávame? Robíme z odborov diskusný politický klub alebo miesto premeny spoločnosti na niečo, čo bude viac vyhovovať našich predstáv? Dnes nebojujeme a neučíme sa, ani iných, ako bojovať. Dnes nič nevyhrávame a neučíme sa ako vyhrávať. O lepšom živote sa však nedočítame v Novom čase a nepovedia nám o ňom ani na Markíze. Lepší život si môžeme vytvoriť jedine spoločnou aktivitou s našimi priateľmi, rodinami, susedmi, kolegami a kolegyňami tu a na celom svete.

Politici a šéfovia krok po kroku rozkladajú našu solidaritu a ničia odbory ako také. My im v tom vlastnou nečinnosťou len pomáhame. Zájdu tak ďaleko, ako ich my necháme zjsť.

Kedy sa teda konečne dostaneme aspoň do roku 1886 a začneme žiadať nereálne?

*** Solidarita a rozhodovanie bez hierarchie a vodcov môžu poraziť umelé spory medzi nami**

Každý boj so zamestnávateľmi a politikmi si vyžaduje solidaritu a priamu demokraciu. Vyžaduje si ich aj každé úsilie o dôstojnosť a rovnoprávnosť. Či dnešné odbory sú alebo dokážu byť budované na týchto princípoch, na to si musí odpovedať každý sám. Faktom zostáva, že princípy priamej demokracie zdola a solidarity môžu začať vytvárať lepšiu spoločnosť vnútri dnešnej spoločnosti. Už tu a teraz.

Priama akcia – MAP Slovensko, 28. apríla 2005

Napiš nám, ak máš záujem vedieť viac a získať naše noviny „Podaj ďalej“ či iné tlačené a CD materiály venované hlbšiemu pohľadu na odbory, organizovanie sa či sociálne hnutia bez šéfov, politikov a byrokratov...

Kontakt: Priama akcia, PO Box 16, 840 08 Bratislava 48; email: pa_ba@safe-mail.net alebo pa_vychod@yahoo.com

O problémoch musí rozhodovať členská základňa

Zvolanie zhromaždenia zamestnancov - Je základom pre diskusiu, spísanie požiadaviek, spoločné rozhodovanie. „My sami o sebe“, nie „o nás bez nás“.

Vytvorenie koordináčneho orgánu - Zvoľte delegátov, ktorí budú plniť úlohu hovorcov a koordinátorov. Ich moc nesmie byť výkonná, nesmú jednať vo svojom mene, iba v mene zhromaždenia, ktoré ich vybralo. Zaisť sa tak kontrola zo strany zamestnancov a obmedzí sa až eliminuje možnosť zrady. Toto je priama demokracia.

Koordinácia aktivít - Mysli na kolegov a kolegyne z iných profesií, na študentov, nezamestnaných či dôchodcov... Získajte ich podporu - v ich solidárnych akciách je sila!

Udržanie nepretržitej propagácie - Plagáty, letáky, noviny či internet využij na neustále informovanie ľudí mimo pracoviska. Alebo sa chceš spoliehať na masmédiu?

Konaj lokálne, myslí globálne - Toto známe heslo ekologov je viac než výstižné pre každú odborársku činnosť. Naše boje sú len malou časťou reakcií na systém, ktorý nás núti brániť sa. Kapitalizmus a zastupiteľská demokracia nedokážu naplniť túžby po dôstojnom živote. A predsa sú rozšírené po celom svete. Preto, zatiaľ čo bojujeme proti lokálnej nespravodlivosti, uveďme si, že je to len časť širšieho problému.